

N:o 3.

*Af Herr Petter Persson: Med förslag om tillägg till 2 Kap.
3 § Rättegångsbalken.*

De, som enligt lagens föreskrifter skola inlemna handlingar till häradsrätt, få nästan alltid göra den obehagliga erfarenheten att komma olägligt och få då, i flesta fall, en mer eller mindre vresig afvisning, obekanta som de tingsbesökande måste vara om, huru de skola förhålla sig, enär icke något slags tillkännagifvande skett i hvad ordning förhandlingarne skola företagas. De täta ombytena af häradshöfdingar (vikarier) göra sitt till att »hvar brukar sin skick», ity att en tager emot befintliga handlingar, när rätten satt sig, men sedan icke förr än alla målen äro slutade för dagen; en annan mottager handlingar äfven vid hvarje måls slut, så vidt de lemnas första rättegångsdagen; en tredje mottager icke några handlingar förr än alla målen äro slutade för dagen; en fjerde tager emot tre gånger på dagen, nemligen vid dess början, strax efter middagen och vid slutet för dagen o. s. v. Då härtill kommer, att samma häradshöfding någon gång icke följer samma ordning ett följande ting, som vid ett föregående, blifver oredan i detta hänseende icke mindre.

Hvar helst detta ämne blifver föremål för samtal, gifver ett berättigadt missnöje sig tillkänna öfver ett sådant förhållande.

De många slag af handlingar, lagen ålägger dem det vederbör att till rätten inlemna, gör att de flesta manspersoner, som äro komna till myndig ålder, någon gång fått känna obehaget af hvad jag här påpekat.

På grund af hvad nu blifvit anfördt vågar jag vördsamt föreslå, att Riksdagen ville för sin del besluta om följande tillägg till 2 Kap. 3 § Rättegångsbalken:

2:o. Häradshöfding vare pliktig att, för hvarje dag rätten sammanträder, på lämpligt ställe, i god tid,

anslå föredragningslista, utvisande i hvad ordning målen skola föredragas, så ock när handlingar, som först icke varit tillgängliga, senare på dagen få inlemnas.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles, och torde Utskottet företaga de förändringar i ordställningen, det kan finna behovet påkalla, för att vinna det med framställningen afsedda ändamålet.

Stockholm den 25 Januari 1881.

Petter Persson
i Stora Isie.

N:o 4.

Af Herr A. Rosenqvist: Angående eftergift af kronans rätt till vissa uppgifna fastighetslotter af krononatur.

Under det pågående arbetet med uppläggning af nya jordeböcker har, vid granskning af de äldre jordeböckerna, blifvit upptäckt, att ett större antal inom Göteborgs och Bohus län belägna hemman, hvilka under en lång följd af år stått i jordeböckerna under skatterubrik och såsom skattehemman obehindradt blifvit sålda, lagfarna och in-tecknade, likväl icke varit i sin helhet till skatte sålda från kronan, utan delvis haft krono natur. Detta förhållande har föranledt advokatfiskalen i Kongl. Kammarkollegium att genom stämningar inleda yrkande derom, att dessa hemmanslotter måtte varda för kronans egendom förklarade; och dessa yrkanden hafva äfven genom domstolarnes beslut blifvit med få undantag gillade. Dessa hemman, hvarå särskild från Kongl. Kammarkollegium meddelad förteckning bifogas, utgöra till antalet 114.

Det sålunda konstaterade förhållandet var en ganska obehaglig öfverraskning för ej mindre hemmanens innehafvare, hvilka på god tro ansett sig med skattemannarätt hafva fullständig och oinskränkt eganderätt till fastigheterna, än äfven för ortens hypoteksförening och enskilda personer, hvilka i lika god tro belänat dessa egendomar emot in-teckning.